

Arrest

nr. 275 725 van 3 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juni 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 7 december 2015.

1.2. Op 23 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 29 april 2016 bij arrest nr. X.

1.3. Op 26 juli 2016 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op het CGVS op 4 april 2017.

- 1.4. De commissaris-generaal besliste dit tweede verzoek op 11 mei 2017 niet in overweging te nemen ("weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag").
- 1.5. Op 24 juli 2017 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.6. De commissaris-generaal besliste dit derde verzoek op 13 september 2017 niet in overweging te nemen ("weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag").
- 1.7. Op 4 mei 2018 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.8. De commissaris-generaal verklaarde dit vierde verzoek om internationale bescherming, verzoekers derde volgend verzoek, op 9 augustus 2018 niet-ontvankelijk.
- 1.9. Op 22 maart 2021 diende verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.10. De commissaris-generaal verklaarde dit vierde volgend verzoek om internationale bescherming op 20 mei 2021 niet-ontvankelijk. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad.
- 1.11. Bij arrest nr. X van 28 januari 2022 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 21 mei 2021.
- 1.12. Op 23 december 2021 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in, zijn vijfde volgend verzoek
- 1.13. commissaris-generaal verklaart dit vijfde volgend verzoek om internationale bescherming, op 25 april 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) 1992 in Karbala, Zuid-Irak, geboren. U bent een sjiit van Arabische origine. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Vanaf april 2005 baatte u een winkel uit in Karbala. U verdiende hier niet zoveel mee en begon een drietal maanden later op aanraden van een vriend ook alcohol te verkopen in uw winkel. Hierdoor kon u meer winst maken. Omwille van deze verboden werkzaamheden werd u gevisieerd door sjiitische milities. Op 29 mei 2015 vertrok u naar Bagdad, waar u in een hotel verbleef. Op 1 juni 2015 vertrok u via de luchthaven van Bagdad op legale wijze naar Turkije. U kwam vervolgens in België aan op 25 juni 2015 en diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 26 juni 2015.

Ter staving van uw verzoek legde u uw originele identiteitskaart (d.d. 27/2/07) voor. Tevens legde u kopieën voor van uw paspoort (d.d. 23/9/10), uw voedselrantsoenkaart, uw woonstkaart en de identiteitskaart van uw vader (d.d. 27/2/07).

Op 23 december 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 april 2016 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

U verliet België niet en diende op 26 juli 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij u zich baseerde op de feiten zoals door u aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. U verklaarde dat uw familie een dreigbrief ontving waarin zij werden gesommeerd het huis te verlaten en gaf aan dat uw broer Mohammad werd ontvoerd door een sjiitische militie. U legde ter ondersteuning van dit verzoek een kopie van een dreigbrief, een kopie van een evacuatiebevel en een kopie van een huurcontract neer. Verder legde u nog enkele foto's neer van een vernielde winkel.

Nadat u op 4 april 2017 in voorafgaand onderzoek werd gehoord door het Commissariaat-generaal besliste het CGVS op 11 mei 2017 uw verzoek niet in overweging te nemen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 24 juli 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U baseerde zich hierbij op asielmotieven die u reeds aanhaalde tijdens uw vorige asielverzoeken. Sjiitische milities zouden u nog steeds zoeken en uw broer Mohammad werd ontvoerd. U voerde verder nog aan dat de milities u bij een eventuele terugkeer nog zwaarder zouden straffen aangezien u inmiddels atheïst zou zijn geworden. U legde geen documenten voor ter staving van uw derde verzoek.

Op 13 september 2017 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. U ging hiertegen niet in beroep.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en dient op 4 mei 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen. U herhaalde atheïst te zijn en zou nog steeds gezocht worden door sjiiitische milities. Ondertussen werd u via uw broer M. ingelicht dat het levenloze lichaam van uw broer Mohammad, die vermoord werd, teruggevonden werd in november 2017. Uw broer M. vertelde u in maart of april 2018 dat er een nieuw arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd. U legde geen documenten neer ter staving van uw vierde verzoek om internationale bescherming.

Op 9 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U verliet België niet en verzocht op 22 maart 2021 een vijfde maal om internationale bescherming. U verklaart in het kader van uw vijfde verzoek dat de problemen die u aanhaalde in het verleden nog steeds actueel waren. Verder gaf u aan dat u zich had bekeerd tot het christendom. Uw familie zou op de hoogte zijn gekomen van uw bekering en u niet meer aanvaardden. U vreesde gedood te worden door uw familie bij een eventuele terugkeer naar Irak. U stelde over documenten te beschikken die uw bekering konden ondersteunen maar legde geen enkel document voor ter staving van uw vijfde verzoek.

Het CGVS besliste op 21 mei 2021 tot de niet-ontvankelijkheid van dit verzoek. U tekende hiertegen op 5 juni 2021 beroep aan bij de RvV die op 28 januari 2022 uw beroep verwierp.

U verliet België niet maar verzocht op 23 december 2021 een zesde maal om internationale bescherming. Thans verklaart u dat u zich inmiddels tot het christendom heeft bekeerd en zich heeft laten dopen. Uw doopnaam luidt nu 'N.'. U heeft 3 jaar vorming en studie gevolgd om u te kunnen laten dopen. Ter staving legt u een doopcertificaat neer dat dateert van 6 juni 2021, afgeleverd door de Syrisch Orthodoxe kerk waar u zich heeft laten dopen. U liet ook nog een bundel foto's via mail overmaken die uw doopsel in beeld moeten brengen.

Uw familie wil niks meer met u te maken hebben. Eens ze te weten kwamen dat u zich had bekeerd, hebben zij u overal 'geblokkeerd' en vreest u in geval van terugkeer te worden vermoord. Uw familie heeft u verstoten en zich van u afgekeerd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient allereerst te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas dat bestond uit de door u voorgehouden vervolging door sjiiitische milities omwille van alcoholverkoop waardoor uiteindelijk ook uw broer vermoord werd en er op dat moment voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestond. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV waarbij deze oordeelde dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweerde activiteiten als alcoholverkoper en uw asielrelaas. Deze beslissing geniet kracht van gewijsde. U ging niet in cassatieberoep.

Uw tweede en derde verzoek werden niet in overweging genomen door het CGVS aangezien u geen nieuwe elementen kon aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maakten dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. De gebeurtenissen die u aanhaalde lagen volledig in het verlengde van uw totaal ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Bovendien bleek uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede verzoek dat u reeds tijdens uw eerste asielprocedure op de hoogte moet zijn

geweest van, en beschikking zou moeten hebben gehad over alle elementen en documenten die u plots aanhaalde en voorlegde tijdens uw tweede verzoek. De verklaring voor het niet eerder aan de orde brengen van deze elementen raakte kant noch wal en u legde bovendien afwijkende verklaringen af over de situatie van uw broer en uw overige familieleden. De documenten die u voorlegde betroffen daarenboven louter kopieën en konden geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Inzake uw atheïsme, waardoor u nog meer vreesde vervolgd te worden door sjjiitische milities, werd geoordeeld dat dit een blote bewering betrof, zonder enige verduidelijking. Ook werd dit element niet geloofwaardig geacht, gezien u enkele maanden voordien nog gehoord werd en er toen zelfs helemaal geen sprake was van een geloofscrisis of neiging naar atheïsme. Uw vierde verzoek werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien u louter bijkomende blote verklaringen aflegde die volledig in het verlengde lagen van zaken die op geen enkele wijze als aangetoond kon worden beschouwd en die bijgevolg de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas niet konden weerleggen. U ging niet in beroep tegen deze opeenvolgende beslissingen.

Inzake uw voorgaande en vijfde verzoek, greep u opnieuw terug naar uw initieel verhaal. Het hoefde geen betoog dat die verwijzing niet volstond om de eerdere ongeloofwaardigheid ervan te weerleggen en bijgevolg niet kon beschouwd worden als een nieuwe element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakte dat u in aanmerking kwam voor het bekomen van internationale bescherming.

Dit gold evenzeer voor uw claim dat u zich bekeerd had tot het christendom. Dit bleek immers opnieuw een blote bewering te zijn die u op geen enkele manier kon staven. Dit ondanks uw verklaring dat u over verschillende documenten zou beschikken die uw bekering konden aantonen. U legde die stukken op dat moment niet neer. Diende daarenboven te worden gewezen op het feit dat u bij uw vorige verzoeken beweerde dat u atheïst was wat uiteraard volledig tegenstrijdig was met uw intussen voorgehouden bekering en de geloofwaardigheid ervan totaal ondermijnende. U kon daarnaast evenmin op enige manier aantonen dat uw familie u, om welke reden dan ook, naar het leven stond.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Thans, in het kader van uw zesde asielverzoek, verklaart u te zijn gedoopt, na een vorming van drie jaar. U heeft hiervan ook het bewijs, nl. het doopcertificaat dd. 6 juni 2021 (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 28 februari 2022, vragen 3, 16-17-18) en een hele reeks foto's (via mail doorgestuurd door uw raadsman op 12 april 2022).

Opnieuw, aan dit gegeven kan geen geloof worden gehecht. Niet in het minst omdat u zich eerder nog als atheïst voordeed om even snel nadien zich zogenaamd tot het christendom te bekeren. Naar aanleiding van uw vierde verzoek werd enerzijds uw 'plotse' atheïsme in twijfel getrokken terwijl anderzijds in het kader van uw vijfde verzoek uw even 'plotse' bekering tot het christendom reeds als ongeloofwaardig werd bevonden. Dat u van het ene moment vanuit uw islamitische geloofsovertuiging, dan nog het sjjiïsme, naar het atheïsme schakelde om u al even snel naar het christendom te bekeren, kon op geen enkele manier als oprecht en authentiek worden aanvaard.

Uw huidige bijkomende verklaringen in dezer vermogen evenmin uw geloofwaardigheid inzake uw bekering te herstellen. Alhoewel u tijdens uw voorgaand verzoek al stelde te zijn bekeerd, wat principieel binnen het christendom wordt bezegeld met het doopsel, blijkt dit doopsel volgens het document dat u actueel neerlegt, te hebben plaatsgevonden op 6 juni 2021, dus na uw vijfde en voorlaatste asielverzoek én dus ook na de laatste nietontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS. Dat u aldus, zoals u verklaarde tijdens uw vijfde verzoek, al officieel was bekeerd, blijkt andermaal niet te kloppen.

Evenzeer opmerkelijk is dat u uitgerekend daags vóór uw zogenaamd doopsel, nl. op 5 juni 2021, een beroep indiende bij de RvV tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van uw vijfde verzoek, maar tegelijkertijd geen gevolg gaf aan de uitnodiging van de RvV om u ter zitting aan te bieden en daarbij dit nieuwe element van het effectieve doopsel toe te lichten (zie arrest n° 267503 dd. 28 jan 2021). Dat u deze uitgelezen kans niet te baat nam om uw verklaringen aangaande uw doopsel kracht bij te zetten, doet de wenkbrauwen fronsen. Evenmin wachtte u de beroepsbeslissing van de RvV af om een nieuw verzoek in te dienen. Mocht u hiermee al de bedoeling hebben gehad om uw doopsel snel kenbaar te maken aan de Belgische asielinstanties, zonder hierbij het arrest van de RvV inzake uw vijfde asielverzoek te willen afwachten, was dit alleszins niet het geval aangezien u een zesde verzoek indiende op 23 december jl, dus bijna 6 maanden na uw zogenaamd doopsel. Dat u verzaakte uw doopsel snel kenbaar te maken aan de Belgische asielinstanties, hetzij door gevolg te geven aan de oproeping van de RvV, hetzij door snel een nieuw verzoek in te dienen, spreekt uw voorgehouden vrees volledig tegen.

Bovendien spreken uw huidige verklaringen uw eerder relaas ook weer tegen. Terwijl u thans stelt dat u voorafgaand aan uw doopsel 3 jaar lang vorming/catechese heeft moeten volgen, is het dan wel heel bizar dat u in mei 2018 - op het moment van uw vierde verzoek en ongeveer 3 jaar voor het doopsel van 6 juni

2021 - nog stellig verklaarde een atheïst te zijn (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 28 februari 2022, vraag 17). Dat u tegelijkertijd atheïst stelde te zijn - nog los van het gegeven dat het CGVS daaraan evenmin geloof hechtte - om direct hierna al aan catechese te beginnen ter voorbereiding van een christelijk doopsel, geeft aan dat u er niet voor terug deinst uw verhaal te manipuleren om zo de uitkomst van uw asielverzoek te (proberen) beïnvloeden.

Bovendien geeft u geen enkele reden aan waarom u dan zo ineens, haast van de ene dag op de andere, eerst sjiïet-zijnde, vervolgens atheïst-zijnde, zou zijn geswitcht naar het christelijke geloof. U gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat een bekering of interesse in een ander geloof - en zelfs het gebrek daaraan als zelfverklaarde atheïst - gepaard gaat met een grondig en weloverwogen innerlijk proces om uiteindelijk de belangrijke beslissing te nemen aan uw oorspronkelijk geloof (in casu de islam) te verzaken en u te bekeren tot een ander geloof en een nieuwe geloofsovertuiging aan te nemen. Uit uw relaas blijkt geenszins dat u een dergelijk proces heeft ondergaan, want u verandert klaarblijkelijk continu en van het ene op het ander moment van geloof en levenshouding. Deze gang van zaken kan niet worden geloofd. Dat u momenteel een doopcertificaat neerlegt, is evenmin doorslaggevend. Immers, vooreerst betreft het hier enkel een kleurenkopie, geen origineel, zodat noch de authenticiteit noch de herkomst ervan kan worden nagegaan. Bovendien, en toch wel essentieel, blijkt de naam (voornaam én familienaam) van de priester die het doopsel zou hebben verricht, niet te zijn vermeld, alhoewel hiertoe op het document een speciale rubriek werd voorzien (die overigens blanco is gebleven). De handtekening die staat vermeld over een stempel is evenmin leesbaar, waardoor niet kan worden nagegaan welke persoon of autoriteit dit stuk heeft uitgevaardigd. Het document dat u neerlegt heeft generlei bewijswaarde en kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgesteld zonder dat dit garant staat voor de authenticiteit en oprechtheid van uw verklaringen.

Ook de vele foto's die u via uw raadsheer liet doorsturen, waarop u te zien bent in witte kledij, uw handen en hoofd ondergedompeld in water, bijgestaan door een priester, wijzigen hier niets aan. Hier kan enkel worden opgemerkt dat aan foto's evenmin sluitende bewijswaarde kan worden toegekend. Het is immers niet duidelijk waar, wanneer en met welke bedoelingen/intenties ze zijn genomen, en/of ze werden gemanipuleerd of in scène gezet. Overigens dringt zich hier opnieuw de vraag op waarom de betrokken priester - verschillende malen in beeld - dan wel een doopselattest heeft opgesteld maar daarbij zijn eigen naam en identiteit achterwege hield.

Tot slot, dat uw familie u nu echt naar het leven staat, toont u evenmin aan. Zo is het allereerst al niet duidelijk hoe uw familie op de hoogte zou zijn gekomen van het door u beweerde doopsel. U stelt zelf dat er geen contact meer is met Irak (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 28 februari 2022, vraag 21). Er kan, gelet op jullie zogenaamde verstoorde verstandhouding, evenmin worden aangenomen dat u uw voorgehouden bekering/doopsel dan zomaar, via welk kanaal of communicatiemiddel ook, zou openbaar hebben gemaakt zodat men hiervan in Irak had kunnen kennis nemen. U legt evenmin enig begin van bewijs neer dat uw familie, of wie dan ook in Irak, zich effectief tegen u heeft gekeerd en u zou hebben verstoten en/of naar het leven zou staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note

wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Karbala te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Shakhr, gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van de stad op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. Anno 2021 is Jurf al Sakhr nog steeds in handen van de sjiiitische milite Kata'ib Hezbollah. Het is de oorspronkelijke soennitische bevolking nog steeds niet toegestaan om terug te keren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer interof intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Hoewel de autoriteiten moeilijkheden ondervinden om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld dat wordt aangewend door de sjiiitische milities is meer gericht van aard. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers

aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat

een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Karbala in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Karbala. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuiging van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Tevens voert hij de schending aan van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Vooreerst bekritiseert verzoeker het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verder voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten.

Verzoeker stelt tijdens zijn volgend verzoek toegelicht te hebben dat hij bekeerd is tot het christendom. Hij wijst erop dat hij zich heeft laten dopen en betoogt dat hij duidelijk maakte dat zijn bekering oprecht is. Verzoeker voert verder aan toegelicht te hebben op welke wijze hij door zijn bekering wordt gevisieerd en vreest voor zijn leven. Er wordt tevens betoogd dat verzoeker evenwel niet de gelegenheid kreeg om zijn bekering toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud.

Vervolgens wordt in het verzoekschrift aangehaald dat hoewel het uitgangspunt blijft dat een verzoeker overtuigende verklaringen dient af te leggen, dit niet weg neemt dat de neergelegde documenten ter staving van de bekering moeten meegenomen worden in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Verzoeker stelt hieromtrent dat meer gewicht kan gegeven worden aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol een vreemdeling speelt binnen de gemeenschap en hoe hij hieraan uiting geeft. Feitelijke informatie van de kerkelijke gemeenschap over de deelname aan activiteiten en het engagement ten aanzien van de geloofsgemeenschap kan volgens verzoeker dan ook dienen ter ondersteuning van de verklaringen.

Verzoeker benadrukt verder het oprecht karakter van zijn bekering.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat het afzweren van de islam, de bekering tot het christendom en het aannemen van christelijke overtuigingen een evoluerend proces zijn waardoor de huidige staat van zijn overtuigingen beoordeeld moet worden.

In casu dient volgens verzoeker vastgesteld te worden dat hij doorheen zijn verklaringen consistent is en dat zijn activiteiten blijken geven van zijn toewijding hetgeen in de bijgebrachte documenten ook wordt onderstreept.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat alles samen genomen dient vastgesteld te worden dat verzoeker blijkt geeft van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en dat verzoeker hetgeen hij verklaart ook aantoonst. Minstens dient verzoeker in de gelegenheid te worden gesteld tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud zodoende dat hij zijn geloofsovertuiging kan verduidelijken ten aanzien van het CGVS. Er wordt voorts nog aangestipt dat de loutere stelling van verweerder dat verzoekers bekering veeleer is (was) ingegeven door opportunisme niet voldoende is om te stellen dat verzoeker bij een terugkeer als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd daar het immers niet wegneemt dat verzoeker in Irak wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of zijn afvalligheid kan worden toegedicht gelet op zijn activiteiten in België binnen het christendom zoals zijn doopsel. Zodoende meent verzoeker bij terugkeer naar zijn herkomstland een daadwerkelijk vervolgingsgevaar te lopen. Verzoeker wijst er tevens op dat bescherming door Iraakse overheden in het algemeen niet beschikbaar is voor (toegedichte) leden van minderheidsgodsdiensten.

Tot slot wordt geconcludeerd dat verzoekers specifieke persoonlijke situatie toelaat te stellen dat er in zijn hoofd bij terugkeer naar Irak op grond van een (toegedichte) godsdienst een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- Bundel getuigenverklaringen;
- Zijn doopcertificaat van 6 juni 2021.

2.2.2. Op 7 juli 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021.
- EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022;
- EASO COI Report Iraq: Internal mobility van 5 februari 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar verzoeker bekritiseert dat de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Hij toont immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker niet gehoord werd in het kader van zijn voorliggend zesde verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in het verzoekschrift echter geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoeker zou hebben aangevoerd indien hij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn zesde verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat hij niet de kans kreeg zijn bekering toe te lichten doch concretiseert geenszins welke specifieke omstandigheden, naast de reeds aangehaalde elementen en documenten in het kader van zijn verklaring volgend verzoek 28 februari 2022, hij dan nog zou hebben aangevoerd die de beslissing van verweerder omtrent zijn zesde verzoek om internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat verweerder in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom hij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 28 februari 2022, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts

betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. Verzoeker volhardt in zijn volgend vijfde verzoek om internationale bescherming in zijn bekering tot het christendom en haalt aan dat hij zich, na drie jaar vorming en studie, heeft laten dopen en thans bewijzen kan neerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vrees voor zijn familie wegens zijn bekering en beklemtoont dat hij is verstoten en zijn familie zich van hem heeft afgekeerd.

Ter staving van zijn huidig verzoek heeft verzoeker een doopcertificaat van 6 juni 2021 neergelegd alsook foto's die zijn doopsel in beeld zouden brengen.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.4. Met betrekking tot verzoekers bekering tot het christendom merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoeker dit element reeds heeft aangebracht in het kader van zijn voorgaande vijfde verzoek om internationale bescherming hetgeen reeds eerder door de commissaris-generaal werd beoordeeld middels de beslissing van 20 mei 2021 als volgt:

“Dit geldt evenzeer voor uw claim dat u zich bekeerd zou hebben tot het christendom. Dit blijkt immers opnieuw een blote bewering te betreffen die u op geen enkele manier kunt staven. Dit ondanks uw verklaring dat u over verschillende documenten zou beschikken die uw bekering zouden aantonen. Tot op heden is het CGVS echter niet in het bezit van deze stukken. Dient daarenboven te worden gewezen op het feit dat u bij uw vorige verzoeken beweerde dat u atheïst was wat uiteraard volledig tegenstrijdig is met uw huidige voorgehouden bekering en de geloofwaardigheid ervan totaal ondermijnt. U kunt daarnaast op geen enkele manier aantonen dat uw familie u, om welke reden dan ook, naar het leven zou staan.”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een

bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn asielrelaas zoals uiteengezet in zijn eerste verzoek om internationale bescherming en reikt thans slechts elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Er moet opgemerkt worden dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd en waaruit geen gegronde vervolgingsvrees of reel risico op ernstige schade is gebleken, niet van die aard zijn afbreuk te doen aan het vastgestelde.

Waar verzoeker thans evenwel stelt bewijzen aan te brengen, en volhardt in de oprechtheid van zijn bekering en doopsel, dat hij na een vorming en studie van drie jaar werd gedoopt kan de commissaris-generaal bijgetreden worden in volgende vaststellingen:

“Thans, in het kader van uw zesde asielverzoek, verklaart u te zijn gedoopt, na een vorming van drie jaar. U heeft hiervan ook het bewijs, nl. het doopcertificaat dd. 6 juni 2021 (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 28 februari 2022, vragen 3, 16-17-18) en een hele reeks foto's (via mail doorgestuurd door uw raadsman op 12 april 2022).

Opnieuw, aan dit gegeven kan geen geloof worden gehecht. Niet in het minst omdat u zich eerder nog als atheïst voordeed om even snel nadien zich zogenaamd tot het christendom te bekeren. Naar aanleiding van uw vierde verzoek werd enerzijds uw ‘plotse’ atheïsme in twijfel getrokken terwijl anderzijds in het kader van uw vijfde verzoek uw even ‘plotse’ bekering tot het christendom reeds als ongeloofwaardig werd bevonden. Dat u van het ene moment vanuit uw islamitische geloofsovertuiging, dan nog het sjiïsme, naar het atheïsme schakelde om u al even snel naar het christendom te bekeren, kon op geen enkele manier als oprecht en authentiek worden aanvaard.

Uw huidige bijkomende verklaringen in dezer vermogen evenmin uw geloofwaardigheid inzake uw bekering te herstellen. Alhoewel u tijdens uw voorgaand verzoek al stelde te zijn bekeerd, wat principieel binnen het christendom wordt bezegeld met het doopsel, blijkt dit doopsel volgens het document dat u actueel neerlegt, te hebben plaatsgevonden op 6 juni 2021, dus na uw vijfde en voorlaatste asielverzoek én dus ook na de laatste nietontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS. Dat u aldus, zoals u verklaarde tijdens uw vijfde verzoek, al officieel was bekeerd, blijkt andermaal niet te kloppen.

Evenzeer opmerkelijk is dat u uitgerekend daags vóór uw zogenaamd doopsel, nl. op 5 juni 2021, een beroep indiende bij de RvV tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van uw vijfde verzoek, maar tegelijkertijd geen gevolg gaf aan de uitnodiging van de RvV om u ter zitting aan te bieden en daarbij dit nieuwe element van het effectieve doopsel toe te lichten (zie arrest n° 267503 dd. 28 jan 2021). Dat u deze uitgelezen kans niet te baat nam om uw verklaringen aangaande uw doopsel kracht bij te zetten, doet de wenkbrauwen fronsen. Evenmin wachtte u de beroepsbeslissing van de RvV af om een nieuw verzoek in te dienen. Mocht u hiermee al de bedoeling hebben gehad om uw doopsel snel kenbaar te maken aan de Belgische asielinstanties, zonder hierbij het arrest van de RvV inzake uw vijfde asielverzoek te willen afwachten, was dit alleszins niet het geval aangezien u een zesde verzoek indiende op 23 december jl, dus bijna 6 maanden na uw zogenaamd doopsel. Dat u verzaakte uw doopsel snel kenbaar te maken aan de Belgische asielinstanties, hetzij door gevolg te geven aan de oproeping van de RvV, hetzij door snel een nieuw verzoek in te dienen, spreekt uw voorgehouden vrees volledig tegen.

Bovendien spreken uw huidige verklaringen uw eerder relaas ook weer tegen. Terwijl u thans stelt dat u voorafgaand aan uw doopsel 3 jaar lang vorming/catechese heeft moeten volgen, is het dan wel heel bizar dat u in mei 2018 - op het moment van uw vierde verzoek en ongeveer 3 jaar voor het doopsel van 6 juni 2021 - nog stellig verklaarde een atheïst te zijn (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 28 februari 2022, vraag 17). Dat u tegelijkertijd atheïst stelde te zijn - nog los van het gegeven dat het CGVS daaraan evenmin geloof hechtte - om direct hierna al aan catechese te beginnen ter voorbereiding van een christelijk doopsel, geeft aan dat u er niet voor terug deinst uw verhaal te manipuleren om zo de uitkomst van uw asielverzoek te (proberen) beïnvloeden.

Bovendien geeft u geen enkele reden aan waarom u dan zo ineens, haast van de ene dag op de andere, eerst sjiïet-zijnde, vervolgens atheïst-zijnde, zou zijn geswicht naar het christelijke geloof. U gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat een bekering of interesse in een ander geloof - en zelfs het gebrek daaraan als zelfverklaarde atheïst - gepaard gaat met een grondig en weloverwogen innerlijk proces om uiteindelijk de belangrijke beslissing te nemen aan uw oorspronkelijk geloof (in casu de islam) te verzaken en u te bekeren tot een ander geloof en een nieuwe geloofsovertuiging aan te nemen. Uit uw relaas blijkt geenszins dat u een dergelijk proces heeft ondergaan, want u verandert klaarblijkelijk continu en van het ene op het ander moment van geloof en levenshouding. Deze gang van zaken kan niet worden geloofd. Dat u momenteel een doopcertificaat neerlegt, is evenmin doorslaggevend. Immers, vooreerst betreft het hier enkel een kleurenkopie, geen origineel, zodat noch de authenticiteit noch de herkomst ervan kan worden nagegaan. Bovendien, en toch wel essentieel, blijkt de naam (voornaam én familienaam) van de priester die het doopsel zou hebben verricht, niet te zijn vermeld, alhoewel hiertoe op het document een speciale rubriek werd voorzien (die overigens blanco is gebleven). De handtekening die staat vermeld over een stempel is evenmin leesbaar, waardoor niet kan worden nagegaan welke persoon of autoriteit dit stuk heeft uitgevaardigd. Het document dat u neerlegt heeft generlei bewijswaarde en kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgesteld zonder dat dit garant staat voor de authenticiteit en oprechtheid van uw verklaringen.

Ook de vele foto's die u via uw raadsheer liet doorsturen, waarop u te zien bent in witte kledij, uw handen en hoofd ondergedompeld in water, bijgestaan door een priester, wijzigen hier niets aan. Hier kan enkel worden opgemerkt dat aan foto's evenmin sluitende bewijswaarde kan worden toegekend. Het is immers niet duidelijk waar, wanneer en met welke bedoelingen/intenties ze zijn genomen, en/of ze werden gemanipuleerd of in scène gezet. Overigens dringt zich hier opnieuw de vraag op waarom de betrokken priester - verschillende malen in beeld - dan wel een doopselattest heeft opgesteld maar daarbij zijn eigen naam en identiteit achterwege hield."

Uit voorgaande omstandige motieven blijkt dat de commissaris-generaal de voorgelegde documenten zowel vormelijk als inhoudelijk heeft beoordeeld zodat verzoeker niet zonder meer kan voorhouden als zou verweerder de neergelegde documenten ter staving van zijn bekering niet hebben meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling.

Verzoeker laat de motieven aangaande de neergelegde documenten volledig ongemoeid en kan bij gebrek aan enig concreet verweer geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal die de Raad integraal bijtreedt.

Waar thans aan het verzoekschrift een doopcertificaat wordt toegevoegd dat wel werd ingevuld door een priester moet evenwel nog steeds vastgesteld worden dat het geen origineel betreft zodat noch de authenticiteit noch de herkomst ervan kan worden nagegaan. Daargelaten deze vaststelling moet de Raad bovendien opmerken dat gelet op de overige pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing het thans neergelegd doopcertificaat niet volstaat om te kunnen spreken van een geloofwaardige bekering.

Het doopsel van verzoeker biedt *in casu* geen uitsluitel over de vraag of dit is ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement, te meer gelet op bovenstaande vaststellingen.

Door slechts te volharden in zijn bekering, te poneren dat het afzweren van de islam en het aannemen van de christelijke overtuigingen een evoluerend proces zijn en de neergelegde documenten te benadrukken, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen weerleggen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat verweerders loutere stelling dat zijn bekering veeleer is (was) ingegeven door opportunisme niet voldoende is om te stellen dat hij bij een terugkeer als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd daar het immers niet wegneemt dat hij in Irak wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of zijn afvalligheid kan worden toegedicht gelet op zijn activiteiten in België binnen het christendom zoals zijn doopsel, dient de Raad te wijzen op volgende motivering in de bestreden beslissing:

Tot slot, dat uw familie u nu echt naar het leven staat, toont u evenmin aan. Zo is het allereerst al niet duidelijk hoe uw familie op de hoogte zou zijn gekomen van het door u beweerde doopsel. U stelt zelf dat er geen contact meer is met Irak (zie DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, dd. 28 februari 2022, vraag 21). Er kan, gelet op jullie zogenaamde verstoorde verstandhouding, evenmin worden aangenomen dat u uw voorgehouden bekering/doopsel dan zomaar, via welk kanaal of communicatiemiddel ook, zou openbaar hebben gemaakt zodat men hiervan in Irak had kunnen kennis nemen. U legt evenmin enig begin van bewijs neer dat uw familie, of wie dan ook in Irak, zich effectief tegen u heeft gekeerd en u zou hebben verstoten en/of naar het leven zou staan." Verzoeker brengt geen dienstig verweer bij om voorgaande correcte bevindingen te ontkrachten.

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig of als een afvallige gezien zal worden door zijn omgeving en hij hoe dan ook niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

De Raad wijst er in dit verband op dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst uit Zuid-Irak, in casu de veiligheidssituatie in Karbala moet worden beoordeeld.

In dit verband integraal kan integraal verwezen worden naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de aanvullende nota:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Karbala te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Shakhr, gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van de stad op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische militieën. Anno 2021 is Jurf al Sakhr nog steeds in handen van de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah. Het is de oorspronkelijke soennitische bevolking nog steeds niet toegestaan om terug te keren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer interof intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Hoewel de autoriteiten moeilijkheden ondervinden om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld dat wordt aangewend door de sjiiitische milities is meer gericht van aard. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid- Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvoien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Karbala geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Karbala louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen enkele informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

In zoverre in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie nog de vraag rijst of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Karbala in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Karbala een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, kan de Raad het oordeel in de bestreden beslissing bijtreden.

Verzoeker toont immers geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Zoals de commissaris-

generaal terdege bemerkt, laat verzoeker na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Karbala. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad merkt in dit verband overigens op dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te verkeren alsook te werken in België (Verklaring volgend verzoek van 28 februari 2022, punten 11 en 12).

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, neemt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en de aanvullende nota dan ook over.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten niet aan de orde.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

H. CALIKOGLU